

baade ved personlige Interesser og ved Parti-interesser knyttet til det. Det er deres Livsflag i allerstængeste Forstand, det er deres politiske Madpose, og den kunne de ikke slippe. Deraf venter jeg mig ikke noget, men det ubeløfter dog ikke, at vi i dette Ting, som er sendt ind af Folkets store Flertal for at hævde disse Ansættelser, bør hævde dem her, for at de kunne vende tilbage til Folket med desto større Kraft. Tilslidt vil dog den Fremgangsmaade, Ministeriet er inde paa, tror jeg, føre til, at mange af dem, der nu ere opildnede af Fanatisme for Krigsministerens Sag, faa Djuene op for, hvor den i Virkeligheden fører hen. Det, vi have set i de sidste Aar, er, at vor Kassebeholdning synker Aar for Aar. Den højtærede Krigsminister standser ikke, det er jeg overbevist om, for det hele er spist op. Ved Siden af det Forbrug af vor Formue, der har fundet Sted i tidligere Aar, foreligger nu i Aar Forslag, som kræve Forøgelse af Udgifterne af meget betydeligt Omfang. Det Forslag, her er Tale om, kræver 575,400 Kr. i aarlig Udgift. I 1884—85, da den højtærede Krigsminister begyndte med dette, var det 400,000 Kr. Saadan noget vokser; nu er det ikke 400,000 Kr. men 600,000. De andre Smaaforslag, her foreligge, forøge den aarlige Udgift til 631,400. Saa have vi det lille Rønningforslag ved Sværnet, det bliver 33,000 Kr. til. Kommer den højtærede Marineminister, hvad jeg ventner, han gør — jeg har ikke set Forslaget endnu — med Organisationsforslaget i denne Samling, det vil fende fra mange tidligere Samlinger — og skulle vi ikke faa det i Aar, er jeg sikker paa, det kommer ad Aare — det var i Følge den sidste Plan 261,298 Kr. — det er vist ogsaa af den Slags, der plejer at vokse — komme vi derved op til en samlet Udgift af ikke lidt over 900,000 Kr. Vi ere altsaa derved inde paa en Forøgelse — og ikke een Gang for alle men aarlig — paa henved 1 Mill. Ved Siden deraf have vi Forslag til en Udgift een Gang for alle, som, naar vi tage den højtærede Marineministers Flaadeforslag med, dreje sig om 16—17 Mill. Det er en Sum, som synes mig virkelig velstiftet til at aabne Folks Dine for, hvad det er, her foregaar. Det er ikke blot saa, at vi kunne se Bunden paa Kassen, paa vor Sparebeholdning, men det er tillige saa, at dette Ministerium har begyndt, hvad det ogsaa maatte, at se sig om efter nye Indtægter andet Steds fra. Samtidig med, at denne Politik føres her paa Militærvæsenets Omraade, have vi faaet en økonomisk finansiel Politik, der drejer sig om Statslaan, nye Skatter, Brændevins- og Olfat. Selvfølgelig kan man forstaa, at

det maatte komme dertil, men jo længer Ministeriet fordyber sig i den Politif, jo snarere tror jeg ogsaa, det derved vil hjælpe til at arbejde dets Meningsfæller ud deraf. Det er med disse Ord, jeg har ønsket at slutte mig til det Forslag, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Trier) har forelagt for os, og anbefale det her i Salen. I Sammenligning med alt øvrigt, der foreligger, synes dette mig at være den vigtigste Sag, vi her have med at gøre. Det er en Sag, hvoraf vi ikke i Øjeblikket kunne vente os stort praktisk Udbytte, men det er paa den anden Side en Sag, hvis heldige Udgang helt og holdent afhænger af, i hvilken Grad Befolkningen knytter sine Interesser til dette Spørgsmaal, stigende og stigende. Det er vort eneste Haab, og det er en tilstrækkelig Motivering af en Beslutning som denne; thi denne Beslutning er ikke tagen overfor Krigsministeren alene, men først og fremmest overfor det Folk, som støtter os, overfor det Folk, som enstemmigt, det er jeg overbevist om, vil slutte sig til den Beslutning, der her bliver vedtagen.

N. Andersen (Odense Amts 2den Valgkreds): Denne Forhandling er uægtelig en interessant Illustration til den Forhandlingspolitik, der blev bebudet ved Finanslovens 1ste Behandling, og jeg kan ikke nægte, at jeg beundrer den Behændighed, hvormed det ærede Medlem fra Møen (Bjersén) har kunnet indordne sig under dette Forslag og bringe de Teorier, han da forsvarede, i Samklang med det, han nu har sluttet sig til. Den Betragtning, som den ærede sidste Taler (Hørup) gjorde gældende, er jo ikke noget nyt hverken for os her i Tinget eller for Offentligheden i det hele, thi det er jo kun paany at gentage det gamle Princip, som det ærede Medlem saa ofte har udtalt: Hvad kan det nytte! Det er det, der gik gennem det ærede Medlems Foredrag, den Betragtning, yderligere at fremføre disse Teorier, om at det ikke kan nytte noget, at vi tænke paa overhovedet at ville forsvare os. Men det ærede Medlem fuldfører jo aldrig sin Tanke helt ud; han bliver al Tid staaende paa den Betragtning: Hvad kan det nytte? Men han siger os aldrig, hvad der vil ske, naar vi intet gøre for at forsvare os. Er han sikker derpaa? Kan han eller hans Meningsfæller garantere dette overfor Folket, at naar det følger hans Raad og intet gør for sit Forsvar, at det saa faar Lov at gaa under en europæisk Konflikt aldeles fredeligt hen uden at noget Menneffe tænker paa at benytte sig af os? Er det ærede Medlem sikker paa, at ikke den